

L'ANELL MÀGIC

Us presento uns amiguets. En Marçal i l'Oleguer tenen deu anys, i en Salvi en té vuit. Molt trempats i eixerits, viuen en un poblet del Pla d'Urgell.

Per anar a escola, cada matí, han de fer una bona caminada, perquè les seves cases estan als afores del poble. Els pares són pagesos, i els de l'Oleguer tenen també un petit ramat d'ovelles.

Els van a l'escola cada dia feiner i els dissabtes s'apunten tots per portar el petit ramat d'ovelles a pasturar pels prats veïns. S'ho passen d'allò més bé, perquè són molt bons amics.

Un d'aquests dissabtes que van sortir amb el ramat, els va succeir un fet extraordinari. Una de les ovelles va quedar aturada molta estona, sense moure's, al mateix lloc. La van mirar els nois i no menjava. Estava quieta, estàtica, com si fos una figura de guix. "Negreta" era el seu nom.

Els nois la cridaven. El gos, que els acompanyava, la bordava, donant contínuament voltes al seu voltant, però ella no es movia. Semblava imantada.

Els tres nois s'hi van acostar i van veure a terra un anell, que amb els raigs del sol brillava intensament. El van agafar i, tan bon punt ho van fer, la "Negreta" va anar saltant a ajuntar-se amb les altres del ramat.

Els nois van quedar sorpresos amb la troballa.

-De qui deu ser?, era la pregunta que es feien.

-Ves a saber..., es van dir també tots tres.

-La portarem a l'Ajuntament, va dir el Salvi, que era el més petit d'ells. *La mare sempre em diu que quan es troba una cosa, s'ha de tornar. El que la perd està trist buscant-la, i potser anirà a l'Ajuntament a preguntar si algú l'ha trobat.*

-D'acord, van dir els altres dos nois.

El Marçal va agafar el mocador que portava a la butxaca i el va netejar, doncs duia enganxat fang, perquè el dia abans havia plogut. Tan bon punt el va fregar amb el mocador, una gran llum es va formar al seu voltant, i anava creixent fins a fer-se, ben bé d'un metre de diàmetre. Aleshores, va sorgir en aquesta llum un paisatge preciós i un rètol petit, que deia: Suïssa.

Van quedar encantats mirant i la imatge, que va durar potser un minut, no més, i va desaparèixer

Van tornar a fregar l'anell i de nou aparegué la llum i un paisatge. Ara deia: Canadà.

Els nois estaven sorpresos i entusiasmats. Van fregar vàries vegades l'anell i cada vegada era una vista diferent de països del món.

A la vista d'aquella meravella, l'Oleguer i el Marçal van canviar d'opinió. No portarien l'anell a l'Ajuntament. Se'l quedarien per a ells. El Salvi prou insistia, però ells, el feien callar dient:

-Ves a saber si l'amo anirà mai a preguntar i se'l quedarà algun empleat de l'Ajuntament, que si no el frega no descobrirà mai la màgia. L'hem trobat i és nostre, i no ho diguis a ningú, si no vols rebre de valent.

Així va quedar la cosa. L'Oleguer el va tenir a la butxaca tota la setmana. Havien quedat que se'l guardarien una setmana cada un, doncs sols podien gaudir de les visions màgiques el dissabte, quan anaven amb el ramat. Així no els descobriria mai ningú.

Tots tres van guardar el secret a casa i a l'escola. Sols ells van ser els depositaris d'aquest anell màgic durant uns mesos.

Un bon dia el pare d'en Salvi va llegir una notícia al diari, que va estar a punt de fer-lo parlar; però per ser fidel a la promesa als amics, per por del que li havien dit i perquè també li agradava força aquella màgia tan estranya de l'anell, va callar.

El pare va llegir al diari un anunci publicat per algú, que angoixat deia que necessitava urgentment recobrar un anell que feia uns mesos havia perdut, tot passejant per aquells prats dels voltants del poble.

-Pobre home!, va dir el pare, ho té malament. Si algú l'hagués trobat ja l'hauria portat a l'Ajuntament, No crec que el trobi, ha passat ja massa temps.

L'endemà, la mare va llançar el diari, i el Salvi el va agafar per ensenyar-lo als seus amics. Així ho va fer, però els altres no van voler saber res de tornar l'anell.

-Després de tant de temps, ara el reclama?. És ben nostre!... I amb aquesta frase es va acabar la polèmica entre els tres amics.

Van continuar dues setmanes més, fruit de les visions que els proporcionava l'anell, fins que a la tercera, fregaven i fregaven l'anell... i res, ja no es veia res; però a la seva cara, a la de cadascun dels tres havien sortit unes taques roges, més grans a la de l'Oleguer i el Marçal, i més petites a la del Salvi.

Es van mirar tots tres i van quedar molt espantats. Van anar a la font propera i, per molt que fregaven, les taques no desapareixien. No sabien què pensar, però per si fos culpa de la màgia de l'anell, van pensar no dir res a ningú, perquè a part que els renyarien molt, tot el poble sabia que no l'havien tornat ni havien fet cas de l'avís urgent aparegut al diari.

En tornar a casa, els pares es van preocupar molt, en veure les cares tan tacades, i van dir que anirien a cal metge tot seguit. Cada un d'ells, amb les respectives mares, van anar al metge d'urgència aquella mateixa tarda de dissabte.

El metge, com era natural, va dir que no sabia definir ben bé què podria haver-ho provocat; però que devia ser alguna planta que havien tocat i que ell desconeixia. Els va donar unes pastilles, amb l'esperança de poder solucionar-ho. Però passaven els dies i tot seguia igual. Ells, a part d'un sentiment de remordiment per no haver tornat

l'anell en el seu moment, també tenien un sentiment de vergonya per les taques vermelles a la cara.

Com que passaven els dies i tot seguia igual, un dia es van posar d'acord tots tres per explicar al pare del Marçal, que els semblava menys seriós que el dels altres dos nois, la veritat de l'anell. I així ho van fer.

Ja podeu suposar la sorpresa del bon home, l'enuig i la preocupació, però de seguida va reaccionar i pensava com podria posar-se en contacte amb aquella persona de l'anunci al diari. Feia ja més de tres mesos i ja ningú d'ells tenia el diari. Però ho va poder solucionar i telefonar a l'enigmàtic personatge. Aquest li va explicar que havia rebut l'anell del seu pare, que a la vegada ho havia fet del seu, és a dir, l'avi d'ell. Havien fruit tots d'aquella misteriosa màgia, doncs l'avi mai va explicar d'on l'havia tret. Això sí, el pare, al donar-li, li va remarcar molt la data de caducitat, advertint que passada la data podia ser de greus conseqüències, tal com havia passat amb els tres nois. Ell, per això, neguitós, havia posat l'anunci al diari, veient que s'apropava la data de caducitat, i amb el dubte que algú hagués trobat l'anell.

Va dir-li també al pare d'en Marçal que, precisament ell sempre anava a llocs al descampat per fruit de les visions i un dels dies va ser quan el va perdre. I per molt que va cercar-lo no va poder trobar-lo.

Com desfer ara el problema sorgit de les taques a la cara?

No ho sabia aquell bon home. Sols recordava que el pare li havia dit que havia rebut de l'avi un missatge d'esperança si algun dia passava la data límit.

Amb aquesta esperança van quedar i també van anar passant els anys. Ja eren dos nois de 17 anys, l'Oleguer i el Marçal, i de 15 el Salvi, i seguien amb la cara tacada.

Ho havien assumit, però mantenien l'esperança que un dia...

Aquell estiu el mossèn del poble els va crida per demanar la seva ajuda. Un dels monitors de les colònies d'infants que organitzava la parròquia, havia caigut i s'havia trencat una cama. Necessitava, doncs, algú que el pogués suplir, i volia saber si algú d'ells l'ajudaria, per no haver de suspendre el torn, perquè encara que tenia dos monitors més, necessitava més personal.

L'Oleguer i el Marçal, sobretot, i també, encara que no tant, el Salvi, s'havien tancat molt des que els va passar allò de les taques, i més aviat s'havien tornat egoistes, mirant sols per ells.

No els feia gaire gràcia donar deu dies de les seves vacances per treballar amb els infants..., però van accedir amb la condició que hi havien d'anar tots tres. Sempre anaven junts i volien seguir així.

El mossèn va estar d'acord i arribat el dia van marxar de colònies amb els infants i els altres monitors.

El primer dia va ser dur per a ells, acostumats tots tres a fer el que volien sense dependre dels altres, però de mica en mica es van anar integrant al grup i van arribar a estimar de debò a tots els nois i noies de la colònia.

Jugaven com els primers, cantaven, sabien carregar-se a coll a algú si queia i es feia mal... Es van integrar tant que el mateix mossèn es va sorprendre i va dir que mai havia tingut acompanyants millors.

Els infants van veure el primer dia les seves taques a la cara i els preguntaven què eren i per què. Ells responien que era com una malaltia a la pell i no donaven més explicacions.

El darrer dia de les colònies era habitual fer una festa amb els pares i els monitors, i els nostres amics es van aixecar més d'hora per fer algunes tasques de preparació. Però, quina sorpresa!... Al rentar-se la cara i mirar-se al mirall, cap d'ells tres no tenia taques; havien desaparegut!.

Què contents van estar! Ja eren com abans, com tots els nois de la seva edat. No van poder donar explicació a ningú del perquè, però ells prou van comprendre que "Algú" havia premiat el seu gest d'amor i entrega desinteressada als infants, i els havia retornat a la normalitat.

L'amor donat a canvi de res, havia fet el miracle!...

Montserrat Llopart